

KRISJA GAUTAMI¹

DOOR ANTHON KLUMPER

Zij, die den avond neigen zag
tot breede schaduw van den dag
dien zij in droefheid was getreden,
de dorre bedding van haar beden
wier pad van loutering verging
in kolken van vertwijfeling;

Zij, wier gelaten, slanke mond
nog sprak van wat het hart bevond
aan bitterheid en het bedroefde
dat in haar jonge oogen toefde
als hun verdwaalde blik omving
het doode kind, haar eersteling;

Zij sprak, en blikte in haar schoot:
„Mijn levensbloesem werd den dood”,
en hij om wien het dervend licht
purp'ren geheimnis had verdicht:
„Breng mij een zaad van wie het leed
om 't wicken van den dood vermeed.”

En waar haar prille hunkering
zich aan dit eindelijk wonder hing,
zag zij in 't zwijgend mededoogen
haar eigen leed tot rust bewogen,
vond in een aarz'lend, mild verwijt
ontroering en vergetelheid.

¹ Een jonge moeder wier kind stierf en die zich vertwijfeld tot Boeddha wendde om een geneesmiddel. Deze — afkeerig van wonderen — droeg haar op een mosterdzaad te halen uit een huis waar nooit iemand een verwant zou hebben verloren. Het bleek haar dat er zulk een huis niet bestond. Zij leerde na haar ontmoediging tenslotte de zelfzuchtigheid in haar smart kennen.